

nebo se zasmát. Nikdo kromě řezníka nebo prodavaček v potravinách. Krákoravě pozdravila a řekla si o zboží. Vnitřnosti, pečivo a mléko. Pamětníci se shodovali, že stavení, v němž žila, nebylo původně tak zchátralé a patřilo k usedlosti s rozlehlými pozemky kolem. Dokonce k němu původně náležely i okolní rybníky a kus lesa. Mně a dvěma spolužákům Jirkovi a Mirkovi připadalo to místo ohromně vzrušující. Tajně jsme doufali, že jednou s námi promluví, odhalí minulosti, že konečně uvidíme něco, co nám pootevře dvířka poznání. Vůbec celý okolní svět byl pro nás neustále plný záhad. Tak třeba okolí nedalekých kasáren. „Děti,“ vyprávěla důležitě třídě učitelka Bourová, „kolem kasáren se pohybují agenti západních zpravodajských služeb. Špióni. Vypadají na první pohled jako normální lidé, třeba jako turisté. Poznáte je tak, že se vyptávají lidí na to, kde jsou kasárna nebo kolik je v nich vojáků a jaké vojenské stroje z nich vyjíždějí. Taková setkání musíte okamžitě nahlásit do školy nebo na veřejnou bezpečnost. Je to nutné v zájmu ochrany míru a našeho socialistického státu před imperialisty ze západu,“ vykládala soudružka učitelka a nám klukům zněla její slova jako rajska hudba.

„Kecá,“ komentoval jednou její informace Jírka. „Táta říkal, že kecá, protože žádní špióni nebudou chodit jako debilové a ptát se lidí, kde jsou kasárna. Na to jsou dneska družice. Vyfotí i kopací míč na zemi. Špiónáže se dělají jinak,“ pravil a zatvářil se smrtelně vážně.

Názory Jirkova táty měly váhu. Už proto, že byl v padesátých letech zavřený kvůli tomu, že chodil do